

Termos

– AZİZ REMZİ · 17 Şubat 2020

En çok bunaldığınız bir anı hatırlayın.Ve o an neler neler yapabileceğinizi hayal edin.

Gerçekten zor bir durumdur o an. Kişiliğiniz, kimliğiniz ve bir ömür boyu biriktirdikleriniz elinizden kayıp gidecekmiş gibi olur ve siz hiç bir şey yapamazsınız.İşte o anlardan birini belki de en zorunu yaşıyordum.

Şehir dışında üniversitede okuyan oğlunuz yarım saat önce arayıp para istemiş, kolejde okuyan kızınızın okul taksidi iki ay gecikmiş ve aranmışsınız.Eşiniz biten kahvaltılıktan dem vurmıştu. Kesilen elektrik ve su faturaları mı yoksa yakıt parası mı daha acildi ?

Tüm bunlar dağ gibi önünüzde dururken ; bin bir emekle kurduğunuz tezgaha dört saattir bir müşteri dahi gelmemiş olsun. Gömleğin düğmesini açarken epey zorlandım, ellerim titriyordu. Ateş tepemden çıkıyordu sanki.Hava soğuk olmasına rağmen boncuk boncuk terliyordum.

Sokak kitapçısı olmak gerçekten zor iş.Toplumun ekseriyası kitaptan o kadar uzak ki kazanca dair hayal bile kuramıyorsunuz.

"Bari akşama iki somun götürebilsem"

derken , nemlenen gözlerinizi kimse görsün istemezsiniz. Hatta sıkıldığınız yumruğunuzdan daha sertti boğazınıza oturan o görünmez yumruktur. Nefes alamaz olursun da, yer yarılrsa da o an içine giresin istersin.

-Selamunaleyküm amca, kitaplara bakabilir miyim?

Hay Allah ! Neler düşünüyorum böyle.Allah'ım "Rezzak" olan sensin.Kimseyi darda koymazsın. Beni affet! Daldığım derin ve saçma sapan düşüncelerden bir anda uyandım. Beni uyandıran cümlenin sahibine gülerek baktım. Baştan ayağa siyahlar giyinmiş , onyed-onsekiz yaşlarında bir delikanlı, karşımda filinta gibi duruyordu.Sorduğu soruya takındığı güler yüz, hala yerli yerindeydi.Kendimi toparlayıp cevap verdim;

-Tabiki bakabilirsiniz. Hatta oturduğum tabureyi gösterip; " İstersen şöyle otur "dedim.

Yeni terlemiş bıyıkları ve simsiyah uzun saçları arasında parlayan nurani yüzü görülmeye değerdi.

-Yok amca siz buyurun ben şöyle çimenlere oturayım.Dedi ve kitapların dizildiği sergiye iyice yanaştı.Gözü tarih kitaplarının bulunduğu sıraya ilişti.Fatih Sultan Mehmet,II.Abdulhamit ve Osmanlı da Askerî teşkilat isimli kitapları eline aldı. Onları incelerken ona dönerek;

- Güzel kitaplar seçtin.Okumayı seviyorsun galiba.Bu genç yaşta tarih okuyorsan demek ki iyi bir okuyucusun.İsmim Selim
Dedim ve elimi uzattım.

Oturduğu çimenlerden anı bir sıçrayışla kalkıp elimi öptü.

- Ben de Fatih dedi.

- Öğrencisin galiba,hangi bölümde okuyorsun? Dedim.

- Yok amca nerdeee,daha lise sondayım.Bu yıl sınava yeni girdim. Lakin,kazanamadım.Annem babam çok kızdılar.Hele babam "Onca emek,dersane parası,özel hoca parası hep boşa gitti" diyor başka bir şey demiyor.Hatta buraya gelmeden az evvel saydırdı durdu yine.Kendimi kapıya zor attım. Giriş kapısında sizi görünce durdum. Erzurumda ilk defa sokak kitapçısı gördüm ve şaşırdım.Hemen yanınıza geldim.

Durum netti ve sonuç belliydi.Ortada bir hasta vardı.Ve bu hasta günümüz toplumundaki ailelerin ürettiği hastalığın kurbanlarından biriydi.Yarış atı gibi koşturulan bu güzelim gençler, acemi seyisler elinde yanlış pistte ve zalimce çalıştırılıyordu.Atlar fazla koşmaktan cıvıma noktasına gelmiş lakin kimsenin umrunda değildi.

Sistem buna musaitti ve eğitim tamamen rant üzerine kuruluydu. Bu minvalde konuşmamız iki saat kadar sürdü.Ona epey nasihatlerde bulundum.Yapması gerekenleri bir bir anlattım.Hukuk istiyormuş. Seçtiği kitapları poşete koyup verdim.Hediye ettiğimi söyleyince itiraz etti.Zar zor ikna ettim.Çıktı gitti.

Bu buluşmalar, konuşmalar,kitap alıp vermeler derken Fatih sınava girdi.Aradan bir kaç ay geçti.Baktım Fatih elinde poşetler bana doğru geliyor.Yüzü gülüyordu.Poşeti yere koydu ve bana öyle bir sarıldı ki; içim cızzz etti.

-İnşallah dilediğin bölümü kazanmışsındır.Dedim

Gülmeyle ağlama arası bir ifadeyle;

-Evelallah sayende amca dedi.

Gözlerim nemlendi, ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemedim.

-Estagfurullah Fatih, senin içinde varmış ki başarabildin dedim.

Yüzünü ekşimtrak bir hale getirip;

- Yok amca o gün senin yanına geldiğimde hayata küsmüştüm.Çantamı ve kitaplarımı yoldaki bir çöp kutusuna atmış ne yaptığını bilmez halde gezip dolaşıyordum. Sonra kendimi sizin yanınızda buldum.

Sizi kitap satarken görmüş ve yanınıza gelmişim.Uzun sohbet sonrası tezgahı toplayıp bana üniversite kampüsünü gezdirmiştiniz.Hukuk Fakültesinin önüne geldiğimizde ayakta bir iki dakika durmuştuk.Girip çıkan öğrencileri gösterip senin bunlardan eksiğin ne ? Diye sormuştun.Ben susmuş ve cevap verememişim.Sonra siz bana dönüp gülerek;

- Buraya girmen için çalışman değil, çok ve düzenli çalışman gerek. Uykudan, yemekten, içmekten feragat edip çalışman gerek.Erken uyuyup sabah erken kalkıp çalışman gerek demiştin.

Hatta bol bol kitap okuyup sanal ortamlardan uzak durmamı söylemiştin.Sizin her yanınıza geldiğimde ettiğiniz sohbetler ve verdiğiniz birbirinden güzel kitaplarla bana yaptıklarınızı unutamam.

Yerden poşeti aldı.İçinden bir kutu tatlı, son verdiğim kitaplar ve bir de çelik bir termos çıkardı.Bana uzattı. Duygulanmışım. Birbirimize tekrar sarıldık.

-Sen ne iyi bir çocuksun dedim.Seni yetiştiren anne babanın ellerinden öperim.Benden ister büyük olsunlar ister küçük olsunlar farketmez dedim.Sonra hediyelerine teşekkür ettim.Fatih hepsi tamam da bu termosu anlayamadım dedim.

Bana uzun uzun bakıp tekrar sarıldı ve şu cevabı verdi.Buraya ilk geldiğimde hava soğuktu ve siz bana ;

-Fatih kusura bakma sana çay ikram edemiyorum demiştin.O an aklıma koymuştum amca.

Bundan sonra beraber çay içeriz dedi.

Çocuklar gibi ağladım.Üç çocuğum vardı ve dördüncüsü Fatih olmuştu.Ve ikinci kez hukuk okuyan oğlum olmuştu.